

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.III.30.478/2015/3. szám

A Szegedi Ítéltábla a Dr. Barazutti László ügyvéd által képviselt **felperes neve, felperes székhelye** székhelyű **felperes** által – a Dr. Halassy László ügyvéd által képviselt **alperes neve** alperes székhelyszám alatti lakos **alperes** ellen vezető tisztségviselő marasztalása iránti perében a Kecskeméti Törvényszék 2015. szeptember 10. napján kelt 15.G.20.495/2015/7. sorszámú ítélete ellen az alperes 8. szám alatt benyújtott fellebbezése folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

A le nem rótt 840.000,- (Nyolcszáznegyvenezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Kötelezi alperest 15 nap alatt fizessen meg felperesnek 150.000,- (Egyszázötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S:

A **adós neve** (továbbiakban: adós) gazdálkodó szervezet ügyvezetője és többségi befolyással rendelkező tagja a cég alapításától kezdve az alperes volt. A felperes, mint bérbeadó és az adós, mint bérlő között ingatlanbérleti szerződés jött létre. Az adós ügyvezetője útján 2008. július 8. napján tartozáselismerő nyilatkozatot tett, mely szerint a bérleti szerződésből 26.066.381,- forint tartozása áll fenn a felperes felé. A bérleti díj teljesítésére nem került sor. A felperes által indított perben a Fővárosi Bíróság 17.G.40.334/2008/7. szám alatt kibocsátott jogerős bírósági meghagyással 26.815.049,- forint megfizetésére kötelezte az adóst a felperes javára.

Az adós részéről teljesítésre továbbra sem került sor, ezért a felperes 2010. március 19. napján felszámolás iránti kérelmet terjesztett elő az adós ellen. A Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2011. március 23. napján rendelte el az adós felszámolását, melynek kezdő napja 2011. szeptember 20.

A felszámolási kérelem előterjesztését követően, de a felszámolás elrendelését megelőzően, a felperes és az adós 2010. május 12. napján az adós tartozásának rendezésére részletfizetési megállapodást kötöttek, melynek következtében 2010. szeptemberéig összesen 1.500.000,- forint került a hitelező részére megfizetésre.

A felperes az adós felszámolási eljárásába bejelentkezett, hitelezői igényét a felszámoló 26.315.049,- forint tőkeösszeg erejéig a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 57. § (1) bekezdés f.) pontja szerint 40 napon túli, de 180 napon belüli hitelezői igényként igazolta vissza és vette nyilvántartásba.

Az alperesi ügyvezető a 2011. szeptember 19. napjára vonatkozó zárómérleg készítése kötelezettségének határidőben nem tett eleget. Az adós felszámolás előtti tevékenységéről készített zárómérleget 2013. május 31. napján adta át a felszámolónak, melyből ekkor vált megállapíthatóvá,

hogy a felszámolás elrendelésekor a X... Bt. irányában 10.500.000,- forint követelésállományt tartott az adós nyilván. A X... Bt. 2011. szeptember 12-i kezdő nappal felszámolás alatt állt, felszámolási eljárásába az adós felszámolója hitelezői igényt nem jelentett be.

A Kecskeméti Törvényszék 2013. július 23. napján jogerőre emelkedett 21.Fpk.03-10-000309/47. számú végzésével a felszámoló által előterjesztett módosított zárómérleget és vagyonfelosztási javaslatot jóváhagyta, az adós felszámolási eljárását befejezetté nyilvánította, és az adóst megszüntette. Egyéb rendelkezések mellett megállapította azt is, hogy az adósnak a felszámoló által feltárt felosztható vagyona nem volt, ezért a felperes, mint hitelező 26.515.049,- forint regisztrációs díjat is tartalmazó hitelezői igénye nem nyert kielégítést. A Kecskeméti Törvényszék Cégbírósága az adóst 2013. szeptember 17-i hatállyal törölte a cégjegyzékből.

A felperes 2012. október 29. napján keresetet terjesztett elő az elsőfokú bíróságnál, melyben kérte az alperesnek, mint az adós képviselője ügyvezetői felelősségének megállapítását a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján. Arra hivatkozott, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően az alperes ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el, ezáltal az adós vagyona 26.315.049,- forint összegben csökkent, mely hitelezők követelésének kielégítését megghiúsította.

Az elsőfokú bíróság 2014. március 7. napján kelt 15.G.21.821/2013/60. sorszámu ítéletével megállapította, hogy az alperes az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően az ügyvezetői feladatait nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el, és ezzel az adósi vagyonban 30.425.739,- forint vagyonsökkenést okozott.

A fellebbezés folytán eljáró Szegedi Ítéltábla 2014. december 4. napján kelt Gf.III.30.177/2014/3. sorszámu alatti részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és az alperes ügyvezetői tevékenysége folytán a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után beállt vagyonsökkenés mértékét 10.500.000,- forintra leszállította.

Az ítéltábla jogerős ítélete ellen a peres felek felülvizsgálati kérelmet nem terjesztettek elő.

A felperes a megállapítási per folyamatban léte alatt – 2014. március 03. napján, 57. sorszámu alatt – előterjesztette az alperes marasztalására irányuló kereseti kérelmét is, amelyben 10.500.000,- forint tőke és ezen összeg után 2012. március 20. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni.

Az alperes a marasztalására irányuló kereseti kérelem elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy az ügyvezetése alatt működő X... Bt-nek fellelhető vagyontárgya nem volt, a felszámolási eljárás befejezésére vagyonhiány miatt a Cstv. 63/B. §-a szerint került sor ennél a gazdálkodó szervezetnél is. A késedelmes iratátadással nem hiúsította meg a felperesi hitelezői igény kielégítését és érvényesíthetőségét a X... Bt-vel szemben. Bármely időpontban jelentette be – az iratátadást követően is – felperes a hitelezői igényét, a felszámolási eljárásban vagyonhiány miatt annak érvényesítésére semmiképpen sem kerülhetett sor.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 10.500.000,- forint tőkét és ezen összeg után 2012. március 20. napjától számított késedelmi kamatait. Indokolásában felhívta a Cstv. 33/A. §-át, valamint 63. § (3)-(4) bekezdéseit, és megállapította, hogy a kereset előterjesztésére a felperes, mint hitelező jogosult volt, mert az adós felszámolási eljárásában visszaigazolt hitelezői igénytel rendelkezett. Kiemelte, hogy a fizetéseképtelen gazdasági társaság tartozásaiért fennálló felelősség vizsgálata során különbséget kell tenni a fizetéseképtelenségi eljárások alatt fennálló felelősség és a felszámolási eljárást követően jogutód nélkül megszűnt társaság tartozásaiért való helytállási kötelezettség között. A gazdasági társaság jogutód nélküli megszűnése esetén a társaság jogalanyisága megszűnik, ezért vele szemben igényt érvényesíteni nem lehet, ezt követően azok a hitelezők, akiknek kielégítetlen tartozásai állnak fenn, már nem tudják követeléseiket az eredeti adóssal szemben érvényesíteni.

A felszámolási eljárásban azonban a hitelezői követelések egy része nem volt kielégíthető a felszámolási vagyonból. A Cstv. 33/A. § (1) és (6) bekezdésében foglalt felelősségi szabályok áttörik a vezetői tisztségviselők korlátozott felelősségi szabályait, megteremtik annak lehetőségét, hogy a jogutód nélkül megszűnt gazdasági társaság fennmaradt kötelezettségeit a hitelezők felé a vezető tisztségviselők felelősségvállalása alapján elégítsék ki. A tag felelőssége abból ered, hogy a tag visszaélészerű magatartásával elkülönült felelősséggel tartozik a jogi személy gazdasági társaság felelősségétől.

Hivatkozott a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 68. § (1) bekezdésére, amely alapján a gazdasági társaság jogutód nélküli megszűnése esetén a megszűnő társaságot terhelő kötelezettség alapján fennmaradt követelés a társaság megszűnésétől számított 5 éves jogvesztő határidő alatt érvényesíthető a gazdasági társaság volt tagjával szemben. Hivatkozott a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére is, amely szerint a felszámolási eljárás alatt van mód a vezetői tisztségviselő felelősségének megállapítására, majd azon hitelezők, akiknek a követelése a felszámolási eljárásban nem nyertek kielégítést, ugyanezen törvényhely (6) bekezdése alapján a felszámolási eljárás jogerős lezárását követő 60 nap alatt, illetve a megállapítási perben meghozott határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 nap alatt kérhetik hitelezői igényük tényleges kielégítését közvetlenül a vezető tisztséget ellátó tagoktól. A marasztalási per megindítására kizárólag a felszámolási vagyonból ki nem elégített hitelezői követelések tekintetében van mód, amelyek egyébként teljesíthetőek lettek volna.

Megállapította, hogy a felperes jelen perben valamennyi öt terhelő bizonyítási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, így igazolta hitelezői igényének összecszerűségét és azt is, hogy a marasztalási per megindítására törvényi határidőben került sor.

Az alperes azon védekezését, mely szerint vagyon hiányában a kapcsolt vállalkozásból nem kerülhetett volna sor a felperes hitelezői igényének kielégítésére, súlytalannak ítélte, mert két tartozáselismerő nyilatkozatot tett alperes, majd a bíróság döntése ellenére sem elégítette ki fennálló tartozását, így önmagában annak a ténynek, hogy sem az adósnak, sem a kapcsolt vállalkozásnak nem volt vagyona, nem mentesíti az ügyvezető alperest személyes helytállási kötelezettsége alól a Gt. 68. § (1) bekezdése alapján.

A felperes kérelmére – tárgyaláson kívül – 11. szám alatt az ítélet rendelkező részét a Pp. 224-225. §-ára hivatkozással kijavította és kiegészítette a késedelmi kamat számításra vonatkozóan a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerint.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, kérve annak megváltoztatásával a kereset elutasítását. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részben hiányos, mert nem tartalmazza azt a felperes részéről sem vitatott tény, hogy 1.500.000,- forintot teljesített a felperes részére, és azt sem, hogy a felperes 7.500.000,- forint összegű bankgaranciát is lehívott, illetve igénybe vett. A fenti összegeket az elsőfokú bíróság nem számolta el a marasztalási összegben annak ellenére, hogy ezen teljesítésekre hivatkozott. Előadta azt is, álláspontja szerint a vagyonsökkenés mértéke nem azonos a kárral. A X... Bt-nek vagyona nem volt, ebből eredően, ha hitelezői igény bejelentésre kerül 180 napon belül, a vagyoni aktívum hiányából eredően akkor sem eredményezett volna térülést az adós részére, így mint ügyvezető tevékenysége és a kár között ok-okozati összefüggés nem áll fenn. A vagyonsökkenés nem azonos azzal a kárral, mely az ügyvezető magatartásával vagy mulasztásával hozható összefüggésbe. Amennyiben a könyvelésben szereplő követelés fedezettel nem rendelkezik, akkor ezen igény késedelmes bejelentése nem eredményezhet összvagyonsökkenést sem. Vitatta azt az indokolásbeli megállapítást is, miszerint tartozáselismerő nyilatkozatot tett, mert annak speciális tartalmi követelményei vannak és a követelés jogalapja nem ez. Egyébként tartozás elismerést nem tudott tenni, csak tartozás átvállalást. A tartozásról a felszámolás alá került gazdasági társaság

rendelkezett, így tartozáselismerő nyilatkozatot is csak az tehetett, akinek a képviselőjében járt el. A Gt. 68. § (1) bekezdésével kapcsolatban megjegyezte, hogy e törvényhely a tagi felelősségről szól, nem pedig az ügyvezetői felelősségről. Kifejtette azt is, hogy az ügyvezetői és egyben mögöttes felelősség nem lehet terheesebb az alapkötelezettségnél. Nem az a releváns, hogy az adósnak nincs vagyona, a per arról szól, hogy az adósnak követelése volt, és annak a társaságnak nem volt vagyona, akivel szemben az adós követelést érvényesített. Sérelmezte a perköltségre vonatkozó elsőfokú rendelkezést is. Arra hivatkozott, hogy a korábbi jogerős részítéssel befejezett ügyben a munkadíj 50.000,- forint + áfa összegben került megállapításra akként, hogy csupán jogkérdésről volt szó, és több tárgyalásra került sor, mint jelen ügyben. Jelen eljárásban azonban érdemi tevékenység kifejtésére nem került sor felperes részéről, mert magát a keresetet is a már jogerősen lezárt perszakban terjesztette elő, ezért az elsőfokú ítéletben megállapított munkadíj nem áll arányban a korábbi ítélet szerinti munkadíjjal, sem a ténylegesen kifejtett tevékenységgel, ezért annak a korábbi ítélettel azonos mértékű leszállítását is kérte. A fellebbezési tárgyaláson sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a kamatfizetés tekintetében végzéssel kiegészítette, holott erre csak kiegészítő ítélettel kerülhetett volna sor.

A felperes érdemi ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

A fellebbezés **nem alapos**.

A felperes fellebbezésében két okból támadta az elsőfokú bíróság ítéletét.

Az eljárási szabálysértésre történő hivatkozással kapcsolatban az ítélet táblája megjegyzi, hogy azt a felperes a fellebbezési tárgyaláson adta elő, arra korábban fellebbezésében nem hivatkozott. A Pp. 234. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés határideje a határozat közlésétől számított 15 nap. A felperes eljárási szabálysértésre vonatkozó fellebbezését azonban ezen határidőn túl terjesztette elő, ezért az elkésett.

Az eljárás szabályszerűségét az ítélet táblája hivatalból is köteles azonban vizsgálni. A Pp. 224. § (1) bekezdésére figyelemmel az ítélet kijavítására végzéssel csak névcseré, hibás névírás, szám- vagy számítási hiba, vagy más hasonló elírás esetén kerülhet sor. Jelen esetben az elsőfokú bíróság ítéletének a kamatfizetésre vonatkozó rendelkezéséről döntött, így a tekintetben nem kijavításnak, hanem a Pp. 225. §-a szerinti kiegészítésnek volt helye. Ezzel kapcsolatban az alperes helyesen hivatkozott arra, hogy az ítélet kiegészítése felől a Pp. 225. § (3) bekezdése szerint tárgyaláson kell döntést hozni. Megállapítható tehát, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, amikor tárgyalás tartása nélkül egészítette ki ítéletét. Azonban figyelemmel a Kúria 1/2014. (VI.30.) PK vélemény 1. pontjára, lényeges eljárási szabálysértésre (Pp. 252. § (2) bekezdés) alapított hatályon kívül helyezés csak akkor indokolt, ha az elsőfokú eljárás megismétlése elengedhetetlen. Ennek során a feltárt, konkrét szabálysértés jellegét és súlyát, valamint az érdemi döntésre gyakorolt hatását kell figyelembe venni azzal, hogy elsősorban hatályon kívül helyezésre akkor kerülhet sor, ha másodfokú eljárásban annak orvoslása nem lehetséges. Jelen esetben az elsőfokú bíróság a kamat tekintetében egészítette ki az ítélet rendelkezéseit. A Pp. 213. §-a alapján az ítéletben minden kereseti követelésről, így a járulékos költségekről is dönteni kell. Az elsőfokú bíróság a kamat kérdésében, annak mértékéről a Ptk. 301/A. §-a alapján, arra utalással ítélkezett. Az ítélet táblája megállapította, hogy az elsőfokú bíróság azzal, hogy tárgyalás tartása nélkül hozott határozatot az eljárási szabályokat megszegte, de szabályszegése nem olyan súlyú, amely a fenti ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú eljárás megismétlését indokoltá tenné.

A felperes az alperes vezetői felelősségére alapítva terjesztette elő keresetét, először megállapítási kereset formájában, majd a per alatt marasztalási keresetet is előterjesztett, melynek tárgyalását az elsőfokú bíróság elkülönítette és a vezetői felelősség megállapítása tárgyában ítéletet hozott, mely

ítéletet az ítélet tábla részítéletnek tekintett és részben, az alperes vezetői felelősségével összefüggésben az adós gazdálkodó szervezetnél bekövetkezett vagyonsökkenés összegére nézve megváltoztatott, a vagyonsökkenés mértékét 10.500.000,- forintban állapította meg. (Szegedi Ítélet tábla Gf.III.30.177/2014/3.).

A perbeli időszakra alkalmazandó, a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 30. § (1) bekezdése szerint a társaság felelős azért a kárért, melyet vezető tisztségviselője e jogkörében eljárva harmadik személynek okozott.

A csődeljárásról és felszámolási eljárásról szóló, többször módosított 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. §-át a törvénybe a 2006. évi VI. törvény 14. §-a iktatta be 2006. július 1-i hatállyal. Ezzel a törvényalkotó a gazdálkodó szervezet vezetőinek a hitelezőkkel szembeni, magánvagyonára is kiterjedő, de alapvetően polgári jogi kártérítési önálló felelősségét teremtette meg arra az esetre, ha fizetési képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el. E felelősségi forma rendkívüli jellegét a törvényalkotó – a módosított törvény 14. §-ához fűzött részletes miniszteri indokolás szerint – kifejezésre juttatta abban is, hogy ez alapján a felelősségi szabály alapján a vezető tisztségviselővel szembeni igény érvényesítésére maga a Cstv. speciális, kétlépcsős eljárást szabályoz, előírva, hogy külön pert kell indítani a felelősség megállapítására, illetőleg külön perben van lehetősége a hitelezőknek a ki nem elégített követelésük erejéig kérni a vezető tisztségviselő marasztalását.

Az első lépcsőben, a felszámolás alatt a felszámoló, illetőleg a hitelező jogosult a perben annak megállapítását kérni, hogy az adós vezetője kötelezettségét megszegve járt el és emiatt az adós vagyona meghatározott összeggel csökkent (megállapítási kereset). Ebben a perben a bíróság a felelősség megállapítása mellett megállapítja azt az összeget is, amelynek későbbi teljesítésére a vezető kötelezhető. Az első lépcsőben kerül feltárássra tehát a felelősség megállapításához szükséges tényállás, így ebben a perben kell lefolytatni mind a jogalap, mind az összecszerűség tekintetében a bizonyítási eljárást, és itt bírálendő el a vezető tisztségviselő mentesülés körében kifejtett előadása.

A második lépcsőben, a felszámolási eljárás jogerős befejezését követő jogvesztő határidőn belül, a felszámolási eljárásban ki nem elégített hitelezők - fennálló követelésük erejéig - teljesítés iránt indíthatnak pert (marasztalási per). Erre a perre a felszámolás jogerős lezárását követően kerülhet sor, vagyis akkor, amikor realizálódik a vezető felelőssége a hitelezőkkel szemben. Ez a vezetői felelősség önálló, sui generis delictuális kárfelelősség, csak és kizárólag az adós vagyonából ki nem elégített, olyan követelések tekintetében áll fenn, amelyek kielégíthetők lettek volna (vagyis nem csökkent volna az adós vagyona), ha a vezető nem sérti meg a rá irányadó előírásokat. Ebben a perben kizárólag a helytállási kötelezettség hitelezők közötti arányos megosztására, az egyes hitelezőket megillető összeg meghatározására kerül sor.

Mindezekből következően a Cstv. 33/A. §-a szerinti vezetői felelősségre alapított igény érvényesítésekor speciálisan a megállapítási perben kerül feltárássra a felelősség megállapításához szükséges tényállás, ebben a perben kell lefolytatni mind a jogalapot, mind az összecszerűséget illetően a szükséges bizonyítási eljárásokat, a vezetői felelősségét megállapító jogerős ítélet pedig előfeltétele a Cstv. jelen ügyben alkalmazandó – a felszámolási kérelem beadásának napján (2010.03.19.) hatályos – 63. § (3) bekezdése alapján történő marasztalási kereset előterjesztésének.

A Cstv. 63. § (3) bekezdése szerint a felszámolási eljárás jogerős lezárását követő 60 napos jogvesztő határidőn belül – ki nem elégített követelése erejéig – bármely hitelező keresettel kérheti a bíróságtól (a Cstv. 6. § (1) bekezdése szerinti felszámolási eljárás lefolytató bíróságtól), hogy a 33/A. §-a szerinti perben jogerősen megállapított felelősség alapján kötelezze az adós volt vezetőjét követelésének kielégítésére.

Az alperes helyes hivatkozása szerint tehát az elsőfokú bíróság által hivatkozott a Gt. 68. § (1) bekezdésére vonatkozó tagi felelősségre vonatkozó szabály jelen perben nem volt alkalmazható.

Jelen esetben a Szegedi Ítéltábla Gf.III.30.177/2014/3. részítéletével a Kecskeméti Törvényszék 15.G.21.821/2013/60. sorszámú ítéletét részben megváltoztatta, és megállapította, hogy az alperes ügyvezetői tevékenysége folytán a **adós** Kft.-nél fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után beállt vagyonsökkenés mértéke 10.500.000,- forint volt. Ezen ítélet alapján szerzett jogot a felperes, mint az adós gazdasági társaság hitelezője arra, hogy a felszámolási eljárás befejezése után marasztalási keresetet terjesszen elő az alperessel, mint vezető tisztségviselővel szemben a ki nem elégített követelése erejéig. Figyelemmel arra, hogy a felszámolási eljárás jelen esetben a megállapítás iránti per folyamatban léte alatt befejeződött, ezért terjesztette elő a felperes már a megállapítási per alatt a marasztalásra irányuló keresetét is. Erre vonatkozóan a Cstv. 63. § (4) bekezdése külön rendelkezést tartalmaz. Amennyiben a felszámolási eljárás jogerős befejezéséig a Cstv. 33/A. §-a szerinti perben jogerős döntés nem születik, a (3) bekezdésben meghatározott jogvesztő határidő kezdő napja a 33/A. § szerinti jogerős bírósági döntés napját követő nap. Figyelemmel azonban arra, hogy az elsőfokú bíróság a marasztalásra irányuló per tárgyalását elkülönítette, a vezetői felelősség megállapításáról jogerős részítélet született, ezért az elsőfokú bíróság a marasztalási keresetet már érdemben vizsgálhatta.

A marasztalásra indult perben tehát a bíróság vizsgálódási és döntési lehetősége már csak arra korlátozódik, hogy a korábbi megállapítási perben megállapított helytállási összegre milyen arányban jogosult a hitelező vagy az ilyen tárgyban pert kezdeményező egyéb hitelező. A marasztalásra irányuló perben az alperes már nem vitathatja megállapítási per során megállapított vagyonsökkenés összegét és a felelőssége kimentése körében sem tehet nyilatkozatot. Ezért nem vizsgálható azon alperesi előadás, hogy a **X...** Bt.-től, határidőben történő igénybejelentés esetén sem lett volna megtérülés. Alperes azzal védekezhet, hogy az ítélethozatal után a hitelezők felé részben, vagy egészben teljesített, vagy esetlegesen a hitelezővel a későbbi fizetésben megállapodott.

Az alperes állította, hogy a felperes bankgaranciát hívott le 7.500.000,- forint összegben, ezért az alperes felelősségének mértéke csökkent. Azt azonban az alperes maga sem állította, hogy a Cst. 33/A. §-a szerinti ítélet hozatalát követően történt a bankgarancia lehívása és a bankgaranciát az alperes nyújtotta a felperesnek. Az alapiratokból megállapíthatóan az alperes 2013. április 29. napján már arra hivatkozott, hogy a bankgarancia lehívása megtörtént. Ha az adós gazdálkodó szervezet által nyújtott bankgarancia lehívásával történt a teljesítés, ugyan a felperesnek az adós felé bejelentett 26.315.049,- forint összegű hitelezői igénye csökkent, de a fennmaradó hitelezői igény továbbra is meghaladja a megállapítási perben rögzített 10.500.000,- forintos vagyonsökkenés mértékét. Azaz, ez a megtérülés az alperes felelősségének mértékére nem hat ki. Ha az alperes személy szerint nyújtotta volna a bankgaranciát, az esetben erre a megállapítási perben a kimentés körében kellett volna hivatkoznia.

Nem csökkenti a marasztalási összeget az 1.500.000,- forint esetleges teljesítése sem, mert ez az alperes előadása szerint is még a felszámolási eljárás elrendelése előtt, azaz a Cstv. 33/A. §-a szerinti marasztalási kereset kapcsán hozott jogerős részítélet meghozatala előtt történt. A marasztalási perben a korábbi jogerős ítéletben meghatározott vagyonsökkenés összege már nem vitatható, az csak - a megállapítási perben hozott részítélet elleni - felülvizsgálati eljárás keretében történhetett volna.

Egyebekben az eljárás során bár az alperes állította, de nem igazolta, hogy a teljesítés saját vagyonából történt.

Alapítan az alperes fellebbezése az elsőfokú perköltség összegét illetően is. A Szegedi Ítéltábla jogerős részítéletével befejezett megállapítási perben az elsőfokú bíróság annak figyelembevételével határozta meg a pertárgy értékét és ennek folytán a perköltség összegét is, hogy a pertárgy értéke nem volt meghatározható (1/2013. (II.28.) Polgári jogegységi határozat). Jelen perben azonban már marasztalási kereset került előterjesztésre, ezért a pertárgy értéke megállapítható, amely

10.500.000,- forint (Pp. 24. § (1) bekezdés). Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelemnek helyt adott és az alperest a teljes, 10.500.000,- forint megfizetésére kötelezte, ezért a 32/2003. (VIII.22.) IM számú rendelet 3. §-a alapján helyesen állapította meg az elsőfokú perköltség alperes által fizetendő összegét.

A fentiek alapján az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét – az indokolás részbeni módosításával és kiegészítésével – a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A pervesztes alperes személyes költségmentesség kedvezményében részesült, ezért a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a Pp. 84. § (3) bekezdése és 6/1986. (VI.26.) IM számú rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az állam viseli. A pervesztes alperes azonban a Pp. 86. § (3) bekezdése alapján köteles a másodfokú eljárásban ellenkérelmet előterjesztő felperes

másodfokú eljárási költségeinek megfizetésére, amely a jogi képvisletével felmerült és a 32/2003. (VIII.22.) IM számú rendelet szerint számított ügyvédi munkadíjból áll.

Szeged, 2016. február 11. napja

Dr. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó s.k.	Béri András s.k.	Dobler László s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő